

Vi gratulerer Karsten Grönås/ team Vargevass med 13 plassen i Finnmarksløpet

Her følger et intervju regner med at folk forstår svensk

BLEV FINNMARKSLÖPET KARSTEN GRÖNÅS SISTA TÄVLING?

Av Nadia CK

Bilder tagna av Eveline Koch och Annica Uppström

Karsten erkänner att "det är inte direkt hälsosamt att köra Finnmarksløpet 1000 km", Europas längsta slädhundstävling som går av stapel i NordNorge i början på mars och som han körde på en tid av 6 dagar, 23 timmar och 48 minuter. Det gav honom en 13:e plats av 23 startande. Därmed var han det enda siberian huskyspann som klarade de 100 milen i år och det andra någonsin att genomföra det långa Finnmarksløpet. Den andra är tysken Bernhard Schuchert som gjorde det 1999 och 2000 (med 2 lånade hundar av Karsten på spannet, bland annat Mörkki av Vargevass). Däremot är Karsten ensam att ha genomfört tävlingen som 67 år ung musher! Grattis!

Namn: Karsten Grönås

Ålder: 67 år

Familj: Sambo Eveline och tre döttrar

Bor: Raftälven i Jämtland

Yrke: Pensionerad ingenjör

Klubb: Svenska polarhundklubben

Fritidsintressen utöver draghundar:

Ligga på soffan och titta på TV

Antal år inom draghundsvärlden:

Kommer inte ihåg... 40 år

Hundtyp: Polarhunden siberian husky

Hundbil: Italiensk, Iveco

Släde på träning: Turistsläde

På tävling: Skunk från Snorre

Naess

Meriter i tävlingssammanhang: Vann Polar Distans 2003, 2004 och 2005, EM sprint öppen klass 1994, Pirena 1998 och flera gånger norsk och nordisk mästare i öppna och renrasiga tävlingar. 3:e plats Femund500 2001, 11:e plats, Femund500 2002, 12:e plats Femund500 2005 och 13:e plats på årets Finnmarksløp m m

Antal hundar i träning till

Finnmarksløpet: 16 (på Finnmarksløpet 1000 km ingår 14 hundar i spannet)

Ålder på hundarna i spannet: Från 3 till 7 år

Antal mil/timmar i hundtassarna fram till

Finnmarksløpet: 470 mil
Bästa hunden: Nathan, gick i led under hela tävlingen och i singelled på slutet

Favorit hunden: Nathan

Vill gärna tacka: Först och främst hundarna och mina handlers under løpet: Eveline, Nisse och Annica Uppström som har gjort ett utmärkt "team work". De gjorde sitt jobb så omsorgsfullt (erbjöd bland annat massage) att det blev nästan svårt att komma iväg från de olika checkpunkterna. Jag vill också tacka alla siberian husky-vänner som har sponsrat in mitt spann, NSHK, SPHK NN, firman Purina Dogman och Sporthallens Festservice. Utan allt stöd hade det inte varit möjligt att komma till starten.

Vad lockar med långdistans? Flera anledningar. Dels blir träningen som en tur, dels stämmer det med vad rasstandarden eftersträvar hos en siberian husky (förflytta lätt last i måttlig hastighet över stora avstånd) och dels är det en utmaning där taktik, utfodring, vård och skötsel av hundarna är bitar man måste behärska
Drömmen: Att få en fin upplevelse på Finnmarksløpet 1000 km

När bestämde du dig för att ställa upp på årets Finnmarksløp 1000 km?

Förra sommaren. Ja, egentlig är det Annica Uppströms fel, ha, ha, ha! När hon intervjuade mig för Polarhunden förra sommaren lockade hon ut ur mig att jag kunde tänka mig att köra Finnmarksløpet. Så jag tänkte: "bäst att köra nu, medan jag inte är alltför skröplig".

År 2001 startade det du på Finnmarksløpet för första gången men tvingades avbryta tävlingen. Anser du att du var bättre förberedd i år?

Nej, jag tror inte det. Jag hade visserligen tränat mer i år men anledningen till att jag fick bryta då var en virusinfektion på hundarna.

Vilka förhoppningar hade du inför årets start?

Eftersom jag fick bryta 2001 var huvudmålet i år att genomföra tävlingen och att jag skulle komma bland de tjugo bästa.

Berätta om träningen till Finnmarksløpet.

Hösträningen började i månadsskifte juli-augusti. Vädret var varmt så det fick bli sent på kvällarna. Passen var på 10-12 km varannan dag i början. Snön kom mycket sent därför skedde det mesta av träningen

fram till nyår med fyrhjulning. Jag fick köra fem träningspass med släde i december varav tre i Säma hos Ulf Jönsson. Jag åtnjöt en enastående gästfrihet och ett helt fantastiskt, knallhårt spår som Ulf kört upp och sladdat enbart för min skull. Vid ett tillfälle körde vi i januari ett litet hårdare träningspass hemma inför Femundløpet. Det blev ungefär 30 mil på 1 ½ dag uppdelat på tre pass med fyra timmars vila för hundarna. Det hade varit bättre med mer släde körning i december, men det gick trots allt att få ihop träning och hundarna hade fler kilometer i tassarna i början på februari än någonsin.

Du ramlade av släden under Femundløpet i början på februari i år och slog i knäet så illa att du tvingades bryta løpet. Sedan blev du riktigt med influensa. Blev du orolig att du skulle tvingas ge upp din satsning på Finnmarksløpet?

Absolut! Jag var riktig dålig och var tvungen att vila knät och kroppen efter Femundløpet. Det kändes som om jag skulle inte vara frisk nog till att ställa upp på Finnmarksløpet. Men hundarna var friska och skadefria och Eveline fick hålla dem i gång. Det kändes verkligen synd att inte kunna köra när man lagt så mycket arbete. I Synnerhet när jag hade ett spann med potential att ta sig igenom løpet och hundar i passande ålder. Dessutom hade jag gått ut och publicerat att jag skulle köra, så det fanns också lite press på mig att genomföra Finnmarksløpet.

Vad har varit särskilt jobbigt under

Finnmarkslöpet?

Att socka hundarna i början på tävlingen då det var så kallt (mellan -25 till -40°C). På grund av skador de ådrog sig under Femundlöpet var jag tvungen att socka dem, vilket jag är inte så van vid att göra eftersom jag sällan har problem med skadade tassar. Dessutom har jag lite svårt med mina fingrar sedan tidigare och det ledde till att jag förfrös dem under löpet. Kylan ställde till det för många deltagare under det mesta av löpet och orsakade frostsador på flera hundar, i synnerhet för de spannen som körde Finnmarkslöpet 500 km som har ofta mindre päls än de hundar som ställer i det långa löpet. Det var inget som berörde mina hundar. Däremot gjorde kombinationen kyla och mitt eget sämre förn att jag blev trött redan efter fem mil när jag kom till första checkpunkt. Kylan gjorde också att det gick "segt" för mig och tvingade mig till längre stopp än många av mina konkurrenter.

Smittsam diarié på hundarna tvingade mig att ta hundar ur spannet ganska tidigt och jag fick köra mer än halva löpet med bara nio hundar eller mindre. Jag hade i stort sett en hund i släden på varje etapp! Jag gjorde faktiskt en tabbe i Neiden efter den obligatoriska vilan på 16 timmar. Jag tog med en hund som hade åkt i släde in till checkpunkten. Egentligen borde jag ha lämnat den där. En halv timme efter att jag lämnat Neiden fick jag plocka honom i släden igen. Att man aldrig lär sig! Men hunden fick sig en fin "sightseeing" längst finska gränsen och i Pasvikdalen till Kirkenes!

Den långa banan visade sig vara mycket mer kuperad än vad man hade föreställt sig. Bland annat hade en sträcka lagts om, från att ha följt Tanaälven och varit 45 km till att gå på fjället i hård kuperat terräng och ändrad till 70 km. Det är ett av klagomålen tävlingsledningen fick. Ett annat var prologen som hade två riktigt svåra kurvor i branta nedförbackar. Tävlingsledningen borde ha gått ut med att det var möjligt och bäst att köra ett kortare spann framför en turistsläde eftersom alla hade med sig en passagerare från starten i Alta centrum fram till omstarten på Altaälven, där man bytte släde och kunde sätta in resten av spannet. Jag körde med 14 hundar från starten och fyra hundar fick sig en rejäl smäll i en av de kurvor eftersom min tävlingsläde inte var styrbart med en 1,90m hög och 140 kg tung passagerare i den.

Har något varit särskilt trevligt?

Den fina atmosfären på checkpunkterna, de trevliga och duktiga veterinärer och de sympatiska funktionärerna (inte

minst eftersom jag fick mycket beröm för att ha det finaste spann på löpet. På samtliga checkpunkter kände man sig välkommen. I Varangerbotn till exempel var spåret, som gick på Ishavet den sista kilometern, kantad av facklor. Det uppskattar man verkligen när är så pass trött och ensam ute i den stora naturen. (På isen stod också en skylt med varning för sälar i spåret). Lokala byar var i synnerhet enormt engagerade. Mälgång i Alta centrum var också trevligt då det var en folkmassan på 3-400 personer som hade samlats till prisutdelningen och tog emot mig. *Karsten hade nämligen tajmat det så väl att han kom i mål en kvart före prisutdelning. Hade han kommit kvällen före eller mitt i natten hade nog mottagandet inte varit detsamma...* En direkt intervju och det fina vädret gjorde att det blev en bra avslutning på tävlingen.

I det stora hela, är du nöjd över din och dina hundars insats under löpet?

Ja. Inte så mycket över min egen insats men desto mera över hundarnas.

I det stora hela, blev Finnmarkslöpet den fina upplevelsen du drömde om?

Ja, det blev det. Märkligt nog så kändes det som en bra upplevelse när man kom i mål och kunde tänka tillbaka på det. Jag har bara haft 16 hundar i träning, 16 egna hundar och inga blev skadade under träningen så det blev till och med svårt att välja vilka två som inte skulle få delta på löpet. Det är inte alla förunnat.

När du började med draghundar för 40 år sedan, trodde du att du en dag i

framtiden skulle genomföra en 100 mila tävling?

Nej. Sådana tävlingar fanns inte på den tiden. Det var tur- och fjällkörning som var aktuellt då.

Tycker du att det är extra roligt eller anser du det vara självklart att dina siberian huskies hävdar sig så väl i konkurrens med alaskan huskyspann?

Jag tror att om till exempel Harald Tunheim hade kört mitt spann hade han säkert placerats bättre än min 13: plats. Dels är han yngre än mig, dels är han mycket mer erfaren på längdistanskörning än mig. Jag tycker att det är bra gjort att mina hundar hävdas så pass väl med tanke på den lilla potentialen jag har med en liten kennel och hundar som jag framavlat själv. Det är stor skillnad jämfört med den avel och samarbete som förekommer på kennlar med alaskan huskies. Många av mina konkurrenter hade förstärkas spann med inlånade hundar från andra toppspann.

En annat ting är att jag är inte tillräckligt "hungrig", tillräckligt motiverad för att hävda mig i konkurrensen som är så oerhörd hård idag, för att vinna. Jag skulle bland annat behöva höja avsevärt min effektivitet på checkpunkt.

Det hade förmodligen gått bättre om jag hade fått vara frisk mellan Femundlöpet och Finnmarkslöpet. Det var hårt nog att ta sig upp till starten i Alta så genomförandet av löpet i sig själv var en seger för mig. Dessutom placerade jag mig bättre än den toptjugo placering jag hade tänkt mig.

Enligt dig, vad krävs av en hund för att den ska kunna genomföra

Finnmarkslöpet?

Bra attityd, ett bra rörelsemönster, god aptit, gott tränad och ett starkt psyke. Det är en större psykisk påfrestning för hundar som kör sin första Finnmarkslöp. En hund som har gått banan förut kommer ihåg den och vet när checkpunkterna kommer. Det är väldigt värdefullt med hundar som har gått förut, alternativt att man tränar på det spåret tävlingen följer så att hundarna kan känna igen sig sedan.

Nu när långa Finnmarkslöpet är avslarat, blir Iditarod ditt nästa mål?

Nej. Det hade varit kul att ha gjort det en gång men jag betalar inte en halv miljon kronor för att inte sova under ett par veckors tid. Det räckte med en vecka!

Vilka tävlingar kommer du att satsa mest på i framtiden?

Vet ej. Vem vet, det kan ha varit min sista tävling. Det är fint att tävla medan man orkar men att tävla är inget måste...

www.vargevass.com

Finnmarkslöpsspannet bestod av följande:

Barney, Bayly, Desmond, Eddie, Ewok, Exxon, Goofy, Grubian, Lasse, Nathan, Pigen, Putin, Sietske og Sujozov, alle av Vargevass

Ett besök på kennel Vargevass

Av Annica Uppström

Karsten Grønäs – ett välkänt namn i siberian huskykretsar sedan -70 talet. Under kennelnamnet av Vargevass har han framgångsrikt avlat fram siberian huskies som har konkurrerat ut motståndare från stora delar av Europa. Han blev till exempel Europamästare i öppenklass sprint 1994. Sedan några år tillbaks har Karsten, tillsammans med sin sambo Eveline Koch, bosatt sig i Sverige. När vi kör in på gården till kennel Vargevass möts vi av en finsk lapphund och en dvärgpudel som kommer emot oss. På fönsterblecket ligger en katt och solar sig. Detta är kanske inte vad man väntar sig att möta vid en av Europas främsta siberiankennlar. I själva kennelanläggningen finns närmare 30 siberians som lojt tittar på oss utan att ge ifrån sig ett ljud.

Om Karsten har det skrivits många rader eftersom han är en av pionjärerna i sporten; i 1978 stod han för första gången som segrare i Nordiska mästerskapen för polarhundar, distansen var 2 x 30 km. Under 2003, 2004 och 2005 var han överlägsen segrare i den krävande tävlingen Polar Distans 300. Mellan den första och de sistnämnda tävlingarna har han erövat pokaler på ett stort antal tävlingsarenor, bl.a. i spanska Pyrenéerna där han vann Pirena; ett etapplopp över 15 dagar och ett av de största slädhund evenemangen i Europa. Prisskåpen hemma på kennel Vargevass är imponerande!

Eveline har även hon ett mycket stort intresse för rasen, och besitter fantastiska kunskaper om olika siberians runt om i världen. Hon upplevs som en datamaskin som direkt kan berätta om olika linjer och olika individer! Under en period arbetade Eveline på Anadyr's kennel i Alaska, och forrige vinter gjorde hon premiär på en långdistanstävling, Polar Distans 150, där hon stod som segrare. Det är inte utan orsak man blir nyfiken på detta par som så energiskt fortsätter med avel och slädhundköring med renrasiga siberian huskies. I första han kommer dock frågorna att ställas till Karsten som är grunden i Vargevass kennel.

Varför valde ni Raftälven i Jämtland när ni flyttade från hundkörarnas Mecca Alta?

Jag (Karsten) var mycket känd i området efter flera tävlingssäsonger i Lillholmsjö. I början av -80 talet blev jag kontaktad för att undersöka om Lillholmsjö, som då fungerade som en skidtävlingsbana, även skulle passa som tävlingsarena för slädhundköring. Miljön runt Raftälven är fantastisk, och mer behaglig för en pensionär än den tuffa terräng, det tuffa vädret och mörkret som finns i Väst Finnmark Fylke i nordligaste Norge.

Hur många hundar hade ni med er till Sverige?

Vi hade 34 hundar med oss. En del av dem placerade vi hos Kjell Dannevall som bor strax söder om oss, och bl.a. kör turister med dem. Kjell har jag haft

kontakt med sedan början av -80 talet.

Hur var tankarna när ni planerade kennelanläggningen?

Den skulle vara placerad på lämpligt avstånd från grannarna, och inte för långt från huset. I Hønefoss, där jag bodde under många år, hade vi huset placerat mitt i kennelanläggningen, och det fungerade bra så länge man inte hade fina kläder på sig. Här i Raftälven placerade vi anläggningen så att vi har full uppsikt över kenneln från köksfönstret. Huset fungerar även som ljudbarriär mot grannarna. Kenneln ligger på en sluttning som gör att det är torrt och fint.

Tränar ni hundarna under sommaren?

Under sommaren sa blir det lite eller ingen träning. Hundarna springer lösa varje dag i rastgården som är ca 15 – 20 000 m².

När kommer ni igång med höstträningen?

Vanligtvis kommer vi igång med träningen under andra halvan av augusti, det är temperaturen som avgör

Hur ser en vanlig dag i oktober ut på kennel Vargevass?

Jag väcker Eveline och säger att "nu måste du ut och vattna hundarna" medan jag fortsätter att sova (skratt). Äter frukost efter vattningen, sedan är det dags att göra rent för hundarna medan de springer lösa i rastgården. Efter lunch blir det hundträning i ca 2 timmar, distansen är då ca 20-30 km. Efter middagen är det dags att ge hundarna sitt huvudmål. Vi tränar stort sett var annan dag i snitt d.v.s. mellan 15 och 18 dagar i månaden.

Ni har väldigt vältränade hundar, hur är det ställt med den egna fysiken, blir det någon träning av den?

Nja, den blir tränad under Femundløpet och Polar Distans (skratt).

Vad ställer ni för krav på en ledarhund?

En ledarhund skall ha god prestation och vara seriös, koncentrerad, pålitlig och dirigerbar. Draglinan skall hållas

stram och den skall ha bra drive.

Händer det att en hund som är 5 år, och alltid gått mitt i teamet, plötsligt visar sig vara en god ledarhund?

Absolut! Eddie, och Mörkki är lysande exempel på detta. Eddie gick som 5-åring i singel led på Polar Distans 2004 utan att tidigare gått som ledarhund. Eddie's far Houston var en utmärkt ledarhund. Mor till Mörkki (Shira) var en väldigt duktig ledarhund. Det var mycket bra ledarhundar i flera generationer bakom dessa hundar, så egentligen var det ingen överraskning när dom efter några år visade sig ha nedärvt dessa goda egenskaper.

Varför vågade du prova Eddie som ledarhund på en sådan krävande tävling som Polar Distans?

Det var väl egentligen slumpen, och han visade sig vara väldigt duktig hela vägen så det fanns ingen anledning att byta ut honom.

Vilka egenskaper är de viktigaste när man avlar på siberian husky?

Uthållighet, arbetsvilja och gott temperament. Naturligtvis skall de ha polara egenskaper, så som god päls, tassar och god ännesomsättning. Men detta har jag upplevt, att det alltid funnits i kenneln. Det är naturliga egenskaper som jag alltid har haft på mina avelshundar

Enligt SKK:s nya regler godkänner de inte far/dotter respektive syskonparning. Vad är din inställning till inavel?

Jag har bara haft en bror/syster parning genom åren som var en tjuvparning. Halvsyskonparning har jag däremot gjort. I sådana lägen är det viktigt att man känner individerna man avlar på och deras egenskaper och sundhet. Jag anser att det är bästa sättet att föra aveln vidare på, så länge man inte kan kлона hundar (skratt), men sådan avel är inte för nybörjare! Jag har i alla år haft en vid genbas i kennelen och medvetet försökt att hålla denna så god som möjligt.

Karsten, du är långt ifrån nybörjare som hunduppfödare. Hur många kullar har kennel Vargevass haft

genom åren?

Jag tog min första kull 1969 och har sedan dess haft 133 kullar. Man skall i sammanhanget kanske nämna att jag sedan början av -80 talet haft mellan 30-70 hundar på kenneln.

Du är ju äveu exteriördomare. Hur mycket betyder exteriören när du väljer avelshundar?

Det är hundens prestanda i spannet som är absolut avgörande. Jag tycker att många av dagens siberians har för kort överarm, för kort lår, för kort kors och för kort bröstkorg för att kunna vara uthålliga slädhundar.

Arctic Trail's Fang, Yeso Pac's el Diablo ("Yella"), och Ash of Markovo är tre av de 11 siberians du importerat och som förekommer bakom många duktiga arbetshundar idag. Kan du beskriva dem, och hur hittade du just dem?

Fang var den mest meriterade hanhunden i USA i 1977 och var utlånad till ett alaskan husky spann av Debby Molbourg som körde honom i wheel. Jag fick höra att ägaren till honom hade ryggsproblem och skulle sluta med hundar, så jag reste dit och köpte honom. Då var han 6 år. Han var en medelstor hanhund som jag tyckte gick mycket bättre i point. När det var tuffa spår tvekade han aldrig. Han hade samma arbetsintensitet och nästan samma fart oavsett underlag. För mig var det intressant att köra en hund som var så meriterad i Amerika. Roland Lombard, kennel Igloo Pak, rekommenderade mig att köpa Yella som då var 2 år. Han var en slow starter, men väldigt uthållig. Han hade ett supertemperament, var alltid glad och hade mycket god aptit. Han var den som haft störst betydelse av mina importer eftersom han starkt nedärvde sina goda egenskaper.

Ash presenterades i Internationella Siberian Husky Clubbladet bland de av flera hundar från Doug Willett's vinnerspänn. På bilden såg han ut att vara bäst byggd av hundarna i spannet. Jag tillskrev Doug om att få köpa hunden och det fick jag. Han var 6 år när jag köpte honom. Avkommorna efter Ash var inte så homogena.

Om vi håller oss till hundarna

från kennel Vargevass, vilken tik/hanhund har mest etsats fast sig på näthinnan som den perfekta siberiau? Varför?

Det är svårt, men kanske jag då skulle välja Kermit som alltid var väldigt glad, suverän ledarhund, uthållig och arbetsvillig. Han hade på alla sätt och vis ett supertemperament både mot andra hundar och mot folk. Under Öppna Norska Mästerskapet -86 sprang Kermit som ledarhund i mitt vinnande 10-spann på distansen 3 x 23,5 km. Bästa dagsetappen var på under 46 minuter, och höjdskillnaden i spåret var 110 m. Bland tikarna är det också väldigt svårt, det har varit så många, kanske Tellervo "Telle" är den jag vill nämna i sammanhanget.

I Norge är det ett mycket stort intresse och kunnande för långdistanskörning. Har du någon uppfattning om varför det är en starkare tradition med långdistanskörning i Norge kontra Sverige?

Nej, egentligen inte. Svenskarna är kanske mer upptagna av motorsport? Fjället i Sverige är faktiskt mer lämpat för långdistanskörning än i Norge. Det har alltid funnits intresse i Norge för turer på fjället, där har vi en stark tradition. När jag började med hundkörning var målet att färdas ute i naturen, inte tävling, då turkörning är det finaste som finns.

Du har tidigare tävlat mycket framgångsrikt på sprint, för att fortsätta med etapplopp och nu sedan några år är du i topp på långdistans. Hur skiljer sig träningen, och tänker du annorlunda när du avlar?

Det är inte så stor skillnad, men jag vill inte ha direkt små hundar på långdistans, de måste ha ben. De skall även ha mer styrka. Jag har alltid avlat på uthållighet oavsett sprint eller långdistans och man testar inte uthållighet på 8-9 km! Man måste träna mycket om man skall ligga på topp oavsett distans. De hundar jag tävlar med i dag är av samma blod som de hundar jag avlat och kört sprint med på distanser som t.ex. 3 x 25 km. Jag tycker att, tänker man på en slädhund, så är det en hund som skal

kunna färdas över långa distanser, och tolkas standarden för siberian husky, så beskrivs en hund som ska ha dessa egenskaper.

Hur många mil hade du tränat hundarna innan årets Femundløp 500? Tar du till dig alla nya rön som kommer, kanske framförallt från dina landsmän Iditarodförarna? Jag hade tränat ca 3000 km innan Femundløpet. Nej, jag har ingen som helst inside information från Sørli & Co, och när det när det gäller utfodring av slädhundar skiljer sig deras alaskan husky från renrasiga polarhundar eftersom de har en annorlunda förbrännig.

Nu i februari körde du in på en 12:e plats av 43 startande på Femundløpet 500, med god marginal som det bästa renrasiga spannet. De tre medaljplatserna gick till världsnamnen Robert Sørli, Kjetil Backen och Bjørnar Andersen som tävlade med alaskan huskies. Har du någon gång funderat på att lämna den renrasiga siberian huskyn till förmån för just alaskan husky? Nej, för mig är det inte en fråga. Siberian husky är rasen för mig. Grunden till att jag började med tävling var att bevisa vad hundarna duger till. Det är helt ointressant för mig att mixa spannet med alaskans. Jag kan väl också berätta att mina hundar och jag slog Robert Sørli på Femundløpet år 2001 och jag är jättenöjd med min 12:e plats i år, då de flesta spann som kom framföre mig är i Världseliten.

Vi behöver svenska långdistanskörare på toppnivå. När får vi se att det står Sverige i resultatlistan efter Karsten Grønås? Det är helt valfritt, norsk eller svensk. Jag har aldrig känt att jag rest över gränsen. Nu bor jag här, så vill man skriva Sverige går det alldeles utmärkt! Angående svenska långdistanskörare, så måste det rekryteras från yngre folk än en gammal pensionär! Jag tycker förhållandena från Dalarna och norröver är utmärkta för att träna för lång distans. Så det är bara att stå på! Polar Distans är ett utmärkt arrangemang att träna för och ett bra initiativ från SPHK Västra. Det är dock

en paradox att det finns flere tyska spann än svenska på denna tävling!

Till sist, Karsten, hur kan man ladda om efter alla tävlingar som du har kört och vad har du för planer för framtida tävlingar?

Detta har varit mitt liv under 40 år, och visst frågar man sig ibland vad det är man håller på med. Men hundarna betyder så mycket för mig att jag vill hålla på så länge jag kan vara med i svängarna, och nu har jag väldigt god hjälp av Eveline.

Om framtida tävlingar tänker jag att kanske skulle man orka köra Finnmarksløpet (1000 km) till vintern, det beror naturligtvis på hundarnas och min egen form och beroende på om man orkar hålla på att träna.

Vi tackar Karsten och Eveline för en väldigt trevlig pratstund, och inser snabbt att all den kunskap som har samlats på kennel Vargevass under åren inte kan sammanfattas i en kort intervju. Karsten hade många historier att berätta, och en av dem handlade om hur han tränade vintern -87/88:

”Jag kan berätta om vintern -87/88 då jag hade en kennelhjälper som var extremt duktig med hundarna. Framåt jul sade hon att hon ville

åka till Nicaragua, och det gick naturligtvis inte att neka henne. Utan kennelhjälper skulle jag träna inför årets mål Öppna Svenska Mästerskapen i Luleå 3 x 25 km där en prissumma på häpnadsväckande 200 000: - hade satts upp. Vintern börjad tidigt det året, men när kennelhjälpen hade åkt kom mildväder med regn på dagarna och frost på nätterna. Det var med andra ord bara is över allt. Jag bodde då i Hønefoss, och arbetade på Norska Kartverket. För att kunna träna hundarna fick jag köra till Trysil, en resa på 30 mil enkel väg. Jag tränade två spann, åkte hem och tog hand om valpar, fodrade hundarna och sedan till jobbet igen, allt för att hundarna skulle vara i toppform till den stora tävlingen och hela tiden med tron och hoppet om att det skulle bli möjligt att träna på närmare håll. När man lagt ner så mycket arbete var det bara att fortsätta träna! När tävlingen väl kom, var det mildväder även i Luleå, och tävlingen fick flytta från centrala delar av staden där den spektakulära starten skulle gå till flygfältet, vilket gjorde att sponsorerna drog sig ur och det mesta av prispengarna försvann. Distansen drog ner till 3 x 19 km. Hur tävlingen slutade är en annan historia”.

Foto Kari Hope

